

PHÍA SAU HAI NGƯỜI LÍNH

Trong cuộc chiến giữa hai bên là Quốc Gia và Cộng Sản, vai trò chính yếu là những người lính.

Người lính cộng sản chiến đấu như những con rô bốt giết người theo lệnh của đảng dưới những khẩu hiệu "chống Mỹ cứu nước", "Giải phóng Miền Nam". Họ phải chiến đấu vì bị nể cưỡng lệnh đi lính thì sẽ bị cắt hộ khẩu, cắt lương thực cho cả gia đình và thậm chí phải đeo bảng "đào ngũ" đi khắp chốn cùng nơi. Khi vào chiến trường, những người lính cộng sản còn bị tiêm những thứ thuốc như "hùng tâm" của Tàu cộng để tinh thần

hăng hái, không biết sợ. Mà hậu quả của nó là những đứa con bị quái thai sau này CSVN đổ lỗi cho "chất độc da cam". Đồng thời, những người lính cộng sản còn bị xích chặt tay chân vào những khẩu pháo, những chiếc xe tăng để chiến đấu cho "bác", "cho đảng" và chiến đấu thay cho con cháu những Võ Nguyên Giáp, Phạm Văn Đồng, Lê Duẩn vv... đi du học trời Âu.

Ngược lại, những người lính VNCH chiến đấu dưới khẩu hiệu "Tổ quốc – Danh dự – Trách nhiệm" với một tinh thần bảo quốc an dân và giàu lòng nhân ái. Vì thế, trong chiến tranh, những người lính VNCH luôn được người dân tin tưởng chạy về phía họ khi cộng sản tấn công. Những người lính VNCH luôn chiến đấu với sự tự do cá nhân và trách nhiệm với quê hương, không hề có sự ép buộc chiến đấu đến chết như cộng sản. Những sự hi sinh của những Nguyễn Văn Đương, Nguyễn Đình Bảo vv... đã chứng minh cho sự hi sinh của những người lính VNCH hoàn toàn là sự tự nguyện dâng hiến cho quê hương...

Những người lính cộng sản khi chết đi hoặc trở thành thương binh thì luôn được cộng sản gửi tặng cho một tấm bằng "Tổ quốc ghi công" để chứng tỏ rằng họ chính là những người đánh thuê cho đảng, có công hi sinh vì đảng. Trong khi đó, những người lính VNCH đã được người dân và chính phủ tự do tại Miền Nam trân trọng bằng những tấm bằng "Tổ quốc ghi ơn". Đó chính là ơn nghĩa, không phải là công của những người đánh thuê như cách CSVN đối đáp với những người bộ đội.

Cuộc chiến của những ngày đầu năm 1974 tại Hoàng Sa của những người lính VNCH đã được chính quyền VNCH và người dân VNCH vinh danh, tri ân. Cho đến ngày hôm nay, những người Việt tị nạn cộng sản trên khắp thế giới cũng như người Việt Nam yêu tự do tại Việt Nam vẫn không hề quên ơn và tưởng nhớ. Ngược lại, sự hi những người lính cộng sản đã hi sinh trong trận xả súng một chiều từ phía Trung cộng tại Gạc Ma năm 1988 đã bị trôi vào quên lãng. Đơn giản bởi vì đảng CSVN không muốn điều đó. Những người lính CSVN chỉ là những vật thể thân cho đảng CSVN mà thôi. Đảng CSVN đã đem thân phận của người lính của chính họ để mà đổi lấy sự ban phát ân huệ của Tàu cộng. Sau năm 1975, với thân phận là những người thua cuộc dù đã chiến đấu rất anh hùng để chống lại những ván cờ chính trị đã được các nước lớn sắp đặt sẵn. Với thân phận "gãy súng" đó, những người lính VNCH anh hùng đã phải chấp nhận chịu tù đày, lao động, nhục hình bởi lao tù được đảng CSVN dựng lên. Ngược lại, những con rô bốt biết giết người đã nghiễm nhiên trở thành những kẻ chiến thắng dù cho chính những người bộ đội cũng không ngờ lại có được món quà từ những bàn cờ chính trị. Thân phận của hai người lính VNCH và CSVN một lần nữa là sự tương phản đến ghê hồn...

Nhưng đằng sau thân phận hai người lính đó là gì ? Đó chính là những bà, những mẹ, những cô, những em, những con phải ở lại khóc người ra đi. Mặc cho thân phận của hai người lính là sự khác nhau hoàn toàn, nhưng tất cả họ đều là người Việt Nam, họ đều là nạn nhân của cộng sản.

Đã đến lúc, những người lính CSVN lại phải nhìn lại thân phận của mình sau năm 1975 như thế nào. Họ đã bị đảng CSVN vắt chanh bỏ vỏ để cho con cháu của đảng ăn no phê phỡn, chuyển tiền ra nước ngoài và tiếp tục bán nước cho Tàu cộng. Những hi sinh của những người lính CSVN đã bị chính lãnh đạo của họ phản bội. Và có lẽ, không còn con đường nào cho người lính CSVN nếu họ không quay về với dân tộc. Chỉ có như vậy, thân phận của họ mới có cơ hội thay đổi khỏi những đau thương do cái gọi là "bác, đảng" gây ra...

Phía sau người lính VNCH chính là Người dân Việt nam, phía trước họ là Dân Tộc và Tổ Quốc. Phía sau người lính CSVN chỉ là những dối trá và bạo tàn, phía trước họ chỉ là một màu đen tối.

Đăng Chí Hùng

18/01/2017

Ở vào cái tuổi còn ngồi trên ghế nhà trường, tôi thường được nghe về cái gọi là "Mỹ – Ngụy đàn áp người dân Miền Nam". Rồi cộng sản tuyên truyền rằng cờ Vàng ba sọc đỏ là "Ba que xỏ lá".

Nhưng chỉ đơn giản bằng những thắc mắc rất đời thường, câu hỏi về sự thật đã được trả lời. Khi đó tôi đã tự hỏi và hỏi cha mẹ rằng:

– Vì sao HCM được đảng CSVN nói rất tài giỏi, nói được nhiều thứ tiếng mà sao tiếng Việt lại viết sai chính tả, chữ viết non nớt hơn cả một đứa trẻ lớp 5 ?

– Vì sao đảng CSVN nói rằng họ tài giỏi đánh Tây đuổi Mỹ mà họ lại sợ Trung Cộng đến nỗi để cho lính của họ làm bia thịt cho lính Tàu ?

– Vì sao báo chí của đảng luôn nói vượt năng xuất, đạt chỉ tiêu. Lần nào họp hành cũng chỉ thấy báo cáo thành tích tốt, giỏi nhưng đất nước Việt Nam rất nghèo nàn. Ai cũng muốn đi nước ngoài sống dù chỉ với cơ hội nhỏ nhất ?

– Vì sao Miền Nam bị kìm kẹp lại có những thứ âm nhạc hay đến thế. Một nền văn hóa băng hoại và nô lệ không thể có được thứ âm nhạc làm ngay cả cán bộ cộng sản cũng phải mê say. Và tại sao trong những bản nhạc đó luôn chan chứa tình yêu con người, quê hương, tình cảm bạn bè, thầy trò mà không phải là sắt máu, giết nữa, giết mãi....?

– Vì sao HCM dám vô lễ với các vị tiền nhân khi gọi Trần Hưng Đạo là Bác xưng Tôi?

– Vì sao HCM nói yêu nước mà lại hai lần viết thư cho Thực Dân Pháp mong muốn đi học trường dạy làm quan cai trị cho Pháp ?

– Vì sao HCM và Trường Chinh kêu gọi học tiếng Tàu thay cho chữ quốc ngữ?

– Vì sao CSVN nói Miền Nam nghèo khó nhưng sau năm 1975, người Bắc đã lấy được rất nhiều của cải, đồ dùng hiện đại lúc bấy giờ mà Miền Bắc không có ?

– Vì sao dân Miền Bắc lại di cư vào Nam năm 1954 mà không có dân Miền Nam nào tìm đường di dân ra Bắc ?

– Vì sao ông TT Ngô Đình Diệm lại luôn mặc quốc phục VN, còn HCM lại luôn mang trên mình những bộ đại cán của Tàu ?

Rồi đến khi lớn lên, bước vào đại học, có thời gian tìm hiểu thêm những cuốn sách, những DVD như: Đêm giữa Ban Ngày, Thép Đen, Hoa Xuyên Tuyết, Tôi Phải Sống, Đại Học Máu, DVD sự thật Hồ Chí Minh vv.... Tôi đã ngộ ra rất nhiều điều khác hẳn với sách sử của đảng CSVN tuyên truyền.

Tôi tiếp tục đặt câu hỏi cho mình để tự mình đi tìm hiểu về sự thật:

– Vì sao đảng CSVN lại ghi công còn VNCH lại ghi ơn người lính ?

– Tại sao nhiều người lính CSVN bị bắt làm tù binh đã không muốn quay về với CS mà muốn được ở lại VNCH ?

- Tại sao dân Miền nam lại không chạy theo lính cộng sản mà lại chạy về phía lính VNCH khi có chiến tranh?
 - Tại sao CSVN nói chiến tranh nhân dân bằng tài năng của đảng nhưng lại dùng vũ khí Nga, Tàu, quân lính Tàu, Bắc Hàn, Nga vv....?
 - Tại sao đảng CSVN nói Mặt trận GPMN là do người dân VN thành lập để chống Mỹ, mặt trận này thành lập năm 1960 ghi rõ trong sách sử CSVN là do Lê Duẩn ở lại Miền Nam thành lập trong khi người Mỹ chính thức đổ quân vào MN vào năm 1965 ?
 - Vì sao HCM lại viết thư kêu gọi cứu Trung Quốc là tự cứu mình ?
 - Vì sao HCM và PVD ký công hàm công nhận HS - TS là của Tàu ?
- Rồi sau đó, cả một quá trình tìm hiểu đã đưa tôi đến những câu hỏi cần phải giải đáp:
- Vì sao thác Bản Giốc, Ải Nam Quan, bãi Tục Lãm lại bị thụt sâu vào đất liền so với bản đồ Pháp - Thanh và chính dân địa phương cho biết ?
 - Vì sao sinh viên ở Hà Nội bị ép buộc đi biểu tình chống Mỹ đánh Iraq trong khi sau đó chúng tôi đi biểu tình chống Tàu năm 2006 lại bị đàn áp ?
 - Vì sao đảng CSVN nói rằng đất nước sẽ phát triển theo con đường XHCN nhưng mà nhìn quanh lại những nước XHCN toàn nghèo nàn, lạc hậu và độc tài ?
 - Vì sao đảng CSVN lại giết người dân thường trong CCRD, thảm họa mậu thân trong khi họ nói yêu dân, vì dân ?
 - Vì sao quan chức CSVN ai cũng giàu có, con du học nước ngoài mà người dân thường thì học hành cỡ mấy cũng nghèo khổ. Đảng CSVN nói VN là thiên đường nhưng con cháu CSVN đều bỏ đi nước ngoài hết?
 - Tại sao cha anh chúng tôi phải hi sinh đánh Miền Nam trong khi con cháu của đảng bay đi trời Tây du hí ?
 - Tại sao đất nước bình yên mà lại cần phải có dư luận viên để định hướng suy nghĩ cho mọi người ?
 - Tại sao khi đi bầu cử chúng tôi không biết ứng cử viên là ai mà vẫn phải bầu ?
 - Tại sao nền kinh tế lại là "Thị trường theo định hướng XHCN" trong khi hai cái này là hai hình thái hoàn toàn đối lập ?
 - Vì sao chế độ VNCH là chế độ xấu, cờ vàng là cờ "ngụy quân" như nhưng lại được dân VN yêu mến ?
 - Vì sao từ Hai Bà Trưng cho đến VNCH lại dùng cờ có nền màu vàng?
 - Vì sao phim Tàu, sách Tàu đã chỉ ra cờ CSVN giống y như đúc lá cờ từ Phúc Kiến
 - Vì sao quân đội VNCH lại là "Tổ quốc - Danh Dự - Trách Nhiệm" còn quân đội CSVN chỉ "Trung với đảng" mà thôi ?

Thật ra, có rất nhiều câu hỏi đã hình thành trong tôi mà khi đi giải đáp những điều đó, tôi đã ngộ ra hai điều: CSVN là chế độ khốn nạn nhất trong lịch sử VN. Trong khi đó Cờ Vàng chính là chính nghĩa Quốc Gia, dân tộc...

Chính vì thế, chủ nghĩa dân tộc, chủ nghĩa Quốc gia đã chinh phục tôi từ đó !

Tôi rất mong rằng, bất cứ một người VN nào còn đang băn khoăn về chính kiến của mình, xin hãy đặt những câu hỏi tương tự như của tôi đã đặt và tìm câu trả lời cho chúng. Khi đó, các quý vị sẽ tự tìm cho mình con đường đúng đắn nhất, chân lý đúng đắn nhất.

Đây chỉ là những chia sẻ nhỏ nhoi của tôi về kinh nghiệm để tìm ra đâu là tình yêu đích thực của mình đối với dân tộc Việt nam.

Đặng Chí Hùng

19/01/2017

Tại sao tôi từ bỏ cờ đỏ để đi với cờ vàng !

Đặng Xương Hùng

17-1-2017

Quan sát những tranh luận xung quanh vụ Mai Khôi, tôi muốn viết đôi chút về quá trình nhận thức của một người từ bên cờ đỏ nay ủng hộ cờ vàng. Tôi muốn chia sẻ với cả hai

bên, cả bên cộng đồng hải ngoại và cả bên nhen nhúm đấu tranh, tức bắt đầu từ chối cờ đỏ. Sao cho cả hai bên đều có cách tiếp cận bao dung hơn và thấu hiểu nhau hơn. Tôi cho rằng vụ Mai Khôi không phải là đầu tiên mà cũng không phải là cuối cùng, sẽ tiếp tục có những vụ tương tự. Tranh luận qua lại là cần thiết, nhưng làm sao sau mỗi lần tranh luận, hai bên càng thông hiểu và gần lại với nhau hơn, tránh được sự trục lợi của cộng sản. Cách đây khoảng mười lăm – hai mươi năm trở về trước, người Việt trong và ngoài nước chúng ta rõ ràng bị chia rẽ bởi một làn ranh rạch ròi: cờ đỏ – cờ vàng. Hoặc anh đứng bên này, hoặc anh đứng bên kia. Hiện nay tình trạng này đã khác đi rất nhiều. Đã có rất nhiều người dân trong nước công khai chối bỏ cờ đỏ. Nhiều người đã bước hẳn sang với cờ vàng, nhưng cũng còn không ít người, tuy họ đã bước ra khỏi cờ đỏ nhưng cũng chưa muốn bước vào với cờ vàng. Hoặc là do họ chưa dám, còn sợ phiền nhiễu của cộng sản, hoặc do họ chưa thực sự sẵn sàng. Cho nên số này thường có khuynh hướng chờ đợi một lá cờ mới.

Số người này rất dễ gây ra câu chuyện cờ đỏ – cờ vàng, khi họ bước vào những sinh hoạt chung cùng với những người bên cờ vàng. Nếu họ khéo ứng xử thì có thể chỉ dừng ở mức tranh luận. Nhưng cũng có người vụng về hoặc thiếu mềm dẻo, thì rất dễ gây ra những cuộc tranh cãi lớn.

Nhưng có một thực tế đáng mừng là người dân trong nước khước từ thẳng thừng cờ đỏ ngày càng nhiều và số người dân nằm trong lòng cờ đỏ, hiểu ra vấn đề, bắt đầu yêu mến và ủng hộ cờ vàng, ngày càng đông. Chưa bao giờ đồng bào hải ngoại và đồng bào trong nước chia sẻ thương yêu và đùm bọc nhau hơn như lúc này. Đồng bào trong nước đã công khai tri ân chiến sĩ Việt Nam Cộng hòa, đây đó cờ vàng đã xuất hiện ở trong nước. Đồng bào hải ngoại ngày càng ghi công và biết ơn người dân trong nước, nhất là những người đã đứng lên đấu tranh, phải chịu đè nén và tù đầy của cộng sản.

Lời tâm sự mà tôi muốn chia sẻ cùng với đồng bào hải ngoại phía cờ vàng là cách tiếp cận theo dạng, nếu anh không chấp nhận cờ vàng tức anh vẫn còn ở phía cờ đỏ cộng sản, có lẽ không còn phù hợp trong lúc này nữa. Tôi không tin những chỉ trích gay gắt theo dạng này, đến từ đồng bào hải ngoại mà phần lớn đến từ sự chọc ngoáy của dư luận viên cộng sản. Làm như thế không những họ vừa làm mờ đi hình ảnh thân thiện của cờ vàng, mà còn nhân cơ hội đó, lôi kéo ngược trở lại số người mới chập chững bước vào cuộc đấu tranh.

Tôi không dám trách, nhưng cũng thấy cần phải nói rõ tâm trạng của mình khi cũng từng bị coi là « cộng sản nằm vùng ». Những lúc đó đau lắm lắm, đồng bào ơi. Nó như một lưỡi dao cắt ngang lòng nhiệt huyết. Lúc đó, phải cố kìm lòng để tự nhủ, thời gian sẽ là thước đo, chứng giám cho mình.

Những con người vừa mới dẫn thân vào đấu tranh, cần lắm một sự bao dung và thân thiện. Với tấm lòng bao dung và những cử chỉ thân thiện con người sẽ sáng suốt hơn để dễ phân định giữa cảnh giác và nghi ngờ. Bao dung và thân thiện có thể làm biến đổi người khác. Kinh nghiệm của tôi là khi tôi đã tin và yêu những con người bên cờ vàng, thì mới là lúc tôi chọn cờ vàng.

Đối với đồng bào còn trong lòng cờ đỏ và những người bắt đầu ghét cờ đỏ, tâm sự của tôi là cần luôn luôn tự tìm hiểu để thay đổi nếp nghĩ. Cộng sản mong muốn xóa bỏ cờ vàng trong lòng người dân. Cả bằng đe dọa, cả bằng tuyên truyền cộng sản đã cố tạo ra nếp nghĩ của người dân: cờ vàng là xấu, phải xa lánh.

Với nhận thức cộng sản toàn làm những điều trái khoáy, nên tôi thấy cần có thói quen lật ngược lại vấn đề, tự đi tìm hiểu, đặt câu hỏi « tại sao ? », nhất là với những gì mà cộng sản muốn tuyên truyền.

Có tìm hiểu chúng ta sẽ dễ nhận ra rằng cuộc chiến đẫm máu tại Việt Nam là do tham vọng của cộng sản gây ra. Việt Nam Cộng Hòa cũng chỉ mong muốn sống trong hòa bình, để phát triển như Hàn Quốc hiện nay.

Có tìm hiểu chúng ta sẽ nhận ra rằng cái ác đã thắng cái thiện, bên tiểu nhân đã thắng bên quân tử, bên chính nghĩa đã bị thua bên hoang dã, phi nghĩa. Xóa Việt Nam Cộng

Hòa là xóa đi một chế độ dân chủ còn non trẻ để rồi cộng sản đã áp đặt một chế độ độc tài, những kẻ mu muội, bắt tài lên lãnh đạo đất nước, đưa đất nước tụt hậu quá nhiều so với thế giới văn minh.

Có tìm hiểu chúng ta mới trả lời được câu hỏi tại sao đồng bào bị nạn hải ngoại lại trân trọng lá cờ vàng. Để rồi thấu hiểu, thông cảm hơn với những đòi hỏi, đôi khi đến mức hơi khắt khe về thái độ với cờ vàng.

Trước đây, tôi vẫn cứ nghĩ những câu chuyện về những đày đọa của cộng sản với công chức, quân nhân của chế độ Việt Nam Cộng Hòa; những thảm họa thuyền nhân vượt biển trốn chạy cộng sản tìm tự do, có phần hơi nói quá lên. Nhưng sau này, khi được trực tiếp nói chuyện, tôi mới thấu hiểu những mất mát mà người dân miền Nam phải hứng chịu khi họ bị cộng sản « giải phóng ». Mỗi cá nhân, mỗi gia đình là một câu chuyện bi thương. Họ đã mất quá nhiều, để có thể dễ dàng dị ứng với những gì liên quan đến cờ đỏ, đến từ cờ đỏ.

Có tìm hiểu chúng ta mới thấy, chỉ có lá cờ vàng mới thực sự chống Trung Quốc để bảo vệ giang sơn. Trái lại, cờ đỏ đang làm chư hầu cho kẻ thù phương Bắc. Chính vì thế mà cách đây không lâu, những nhóm như No U, Con đường Việt Nam ... khi đi biểu tình đòi Hoàng Sa, Trường Sa, vẫn trưng cờ đỏ. Nay họ đã nhận thức ra, không mang cờ đỏ nữa. Có tìm hiểu chúng ta mới vỡ lẽ ra nhiều điều. Cờ đỏ là cờ của tỉnh Phúc Kiến bên Trung Quốc, đã bị Hồ Chí Minh rước về Việt Nam. Cờ vàng đã có từ thời Vua Thành Thái. Cờ vàng đã được Nhà nước Quốc Gia Việt Nam của ông Trần Trọng Kim, treo tại Hà Nội trước năm 1954. Thậm chí trong cái ngày 19/8/1945, người dân đã mang cờ vàng để ủng hộ chính phủ Trần Trọng Kim, nhưng đã bị Việt Minh giật xuống để cướp chính quyền.

<https://youtu.be/ZQpIwBfugC4>

Một trong những yếu tố làm cho các nước phương Tây phát triển, văn minh đó là tính kế thừa, bảo quản và gìn giữ truyền thống. Cộng sản đã quá ngu muội, tưởng rằng xây dựng được một chế độ mới bằng cách phủ nhận hoàn toàn các chế độ trước. Đó chính là nhân tố tạo ra sự thất bại của các chế độ cộng sản. Điều trân quý của chế độ Việt Nam Cộng Hòa và của cờ vàng là biết kế tục những lựa chọn của các chế độ phong kiến Việt Nam.

Nhận thức là một quá trình, tôi tin rằng, cùng với thời gian người dân trong lòng cờ đỏ sẽ khắc phục được nếp nghĩ mà họ đã bị cộng sản cài đặt, đối với cờ vàng. Và rồi họ sẽ dần dần nhận ra rằng cờ vàng là biểu tượng của dân chủ, nhân quyền và tự do.

Nước Nga, sau khi cộng sản bị sụp đổ, cũng đã lựa chọn cờ Sa Hoàng. Vậy nên, xin cho tôi chia sẻ một niềm tin rằng, sau này khi cờ đỏ bị phế bỏ, một chế độ dân chủ tại Việt Nam cũng sẽ lựa chọn tiếp nối cờ vàng, thông qua một cuộc bỏ phiếu của toàn dân.